

nogle Forandringer i Loven, naar den har været brugt en Tid. Men jeg vil altsaa gerne henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa at tage under nærmere Overvejelse, om der ikke bør indføres en indskrænket Kørselshastighed paa de Strækninger, der føre til de brede Veje, for ellers vil der let afstedkommes Fare. Der er ingen, der for Tiden tør møde et Automobil paa en smal Vej, naar det kører to Mil i Timen. Det kan aldrig gaa; det maa absolut køre ganske sagte.

Dette er egentlig Smaating, som let kunne ændres, men de have alligevel deres store Betydning. Der er endvidere en Bestemmelse, der siger, at det Nummer, Automobilet skal have, skal sidde saaledes, at det kan ses bagfra, men jeg tror, det bliver nødvendigt, at det sidder saaledes, at det ogsaa kan ses forfra, for dersom man kommer til at ligge i Grøften, kan man maaske ikke faa det at se. Det er jo ikke sikkert, at man faar Tid til at komme saa hurtig op, at man kan faa Nummeret at se, inden Automobilet er borte. Derfor tror jeg ogsaa, det vil blive nødvendigt at fordrø, at det kan ses forfra (Afbrydelse). Ja, ogsaa fra Siden. Det er i alt Fald en Bestemmelse, jeg mener, man maa have i Betænkning, at Nummeret skal kunne ses baade forfra og bagfra, ellers tror jeg, at Automobilkørerne kunne blive for dristige, naar de møde nogen paa Landevejen.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg meget anbefale Loven til hurtig Fremme. Jeg tror, det er en Lov, der er Trang til maa komme hurtig ud i Livet. Alle omkring i Landet vente paa, at der maa blive lovbundne Regler paa dette Omraade. Som vi allerede have hørt, have de forskellige Amtsraad indstillet Spørgsmaalets Afgørelse, indtil man ser, hvad det bliver til med Lovforslaget.

Carl Hansen: Der er en Bestemmelse i Lovforslaget, som det forekommer mig, at ærede Medlemmer, som have haft Ordet, have skænket temmelig ringe Opmærksomhed. Det er Bestemmelsen i § 28 om Erstatningsspørgsmaalet. Dette Punkt er for mig et af de vigtigste i Forslaget. Jeg kunde gaa med til, at Grænserne for Kørehastigheden blev sat op, og at der blev al rimelig Frihed for Automobilkørsel paa vore Veje, naar der samtidig blev skabt betryggende Sikkerhed for, at den Molest, der skete paa Folks Gods og Liv og Lemmer, blev fuldtud erstattet, naar den var foranlediget ved Automobilkørsel.

En saadan Skade kan jo i enkelte Tilfælde gaa op i flere Tusinde Kroner, og det er jo ikke sikkert, for det første, at en saadan Skade kan fordres erstattet, og for det andet, at vedkommende Automobilejer er i Stand til at udbetale en saadan Erstatning. Ifølge Lovforslaget er det nemlig saaledes, at naar Automobilføreren kan godtgøre, at Ulykken ikke kunde afværges ved den Agtpaaagivenhed og Omhu, som udkræves fra hans Side, kan der ikke forlanges Skadeserstatning; saaledes har jeg i hvert Fald forstaaet Bestemmelsen. Nu vil det Tilfælde vist meget sjældent forekomme, at Automobilføreren ikke kan bevise, at han har anvendt den fornødne Omhu og Forsigtighed, og Følgen vil blive, at de, der have lidt Skaden, ikke ville kunne faa Erstatning. Der kan og vil sandsynligvis forefalde adskillige Ulykker alene som Følge af Automobilets Tilsynkomst, Heste blive forskrækkede, og Køretøjer gaa i Vejgrøften, Folk knække maaske Arme og Ben ved denne Lejlighed, og Gods kommer til Skade. Dersom der kunde indsættes en Bestemmelse i Forslaget, saaledes at Folk, der ikke selv vare Skyld i Ulykken, vare sikre paa deres Erstatning, vilde det være heldigt. Der er ogsaa taget Forbehold derom i § 28, idet det hedder, at naar den skadelidende selv forsætlig eller ved grov Uagtsomhed har hidført Skaden, faar han ingen Erstatning. Det finder jeg ganske rigtigt. Men de, der ikke selv ere Skyld i Skaden, bør dog kunne faa Erstatning. Nu ved jeg meget vel, at det kan siges, at det er vanskeligt at paalægge Automobilejerne at udrede en saadan Byrde i alle saadanne Tilfælde, men det kunde jo tænkes, at der blev oprettet Forsikringsforeninger, og da jo alle Venner af Automobilkørselen hævder, at det ikke vil vare saa grumme længe, inden Hestene blive vant til Automobilerne, og at der til den Tid ikke vil ske ret mange Ulykker, forekommer det mig, at der ikke fra deres Side vil kunne rejses nogen vægtig Indvending mod det Forslag, jeg her antyder. Dersom Automobilkørselen faar nogen større Udvikling, vil det jo i særlig Grad komme til at berøre Landmændene. Der er 45,000 mindre Gaardmænd, og af dem kører det store Flertal med unge Heste og har unge Karle til at køre for sig. Det passer nu for deres Bedrift, og det vilde være ret urimeligt, om de ikke fremdeles kunde blive ved dermed. Man kan ikke godt forlange, at de af Hensyn til Automobilkørsel holder uddannede, haandfaste Kuske til at køre. Jeg skulde